

Fenyvesi Ottó

Halott vajdaságiakat olvasva

B. Szabó György

*Csak egy pillanat az élet,
a csillagokból lett,
a csillagokba tér vissza.
Egy ember, négy fotó.
Fényképről tekint a világra.
Első: egy vakmerő fiatalember
öltönyben, harcos pózban.
Szájában pipával, zilált hajjal.
Porcelán-óvatosság.
Második: szomorkás mosoly.
Új hiányokkal gazdagodva.
Lefokozott örömök.
A pipa már nem fegyver, hanem társ.
Harmadik: mosoly nélküli. Tűnődő.
Megrogyant benne a széplélek.
Negyedik: vágyak keserű füstje.
Tornyot tart vállán, és sejtí a bajt.
A csillagokból jött,
s oda is távozott.*

*Itt minden nagyon rózsaszín.
Béke volt, jólét és augusztus.
Labdát szedett a tenispályán.
Nyaralni mentek a vadkacsák,
a Bega-parti szüzek.
Hiába nyomozok utánuk
szótárban, lexikonban.*

*Bezárult a tér és idő.
Nyoma sincs Torontálnak,
Nagybecskereknek.
Mindenhol cirill feliratok:
brutalitás és udvariatlanság.
Puttonyos szamarak mind
elhordták a Bega almazöld
vizéből a halakat.*

*Poros csendéletek.
Ételszagú igyekezet.
Poros utcák, poros házak, szobák.
Por. Nemcsak gazdasági és egészségügyi kérdés,
hanem írói és képzőművészeti probléma is.
Annyira megszoktuk, hogy megféledeztünk róla.
Pedig itt van, jelen van,
zománcával bevonja az ég kékjét,
és fürgén patinázza a tárgyakat.
A por.
Kísérőnk és útitársunk,
egyik legfőbb eleme a tájnak.*

*Régi magyar irodalom.
No, akkor indulás:
egy szebb jövő felé.
Szótárkészítés. Műfordítás.
Rádióiskola.
Bioáramlatok indukciója.
Halál a festékvölgyben.
Rajzok molekuláris szinten.
Posztmodern drapériák,
golniki önarckép.
Tüdőikra.*

*Vér köszörülte a torkod.
A tüdön kaverna.
Néhány dolog összekapkodva.
Az elidegenedés távoli ciklusai.
Kaotikus ritmusokkal, titkos hiánnyal,
a pokol skorpióival küzdünk,
sorsunk multidimenzionális
zsoltárkészletében.*

*Muraszombati
éjszakák, hajnalok.
szám, kóreset, kartonlap,
röntgenfelvételek.
Magából már kivetette
poklait, kétségeit, kapzsiságát,
ravaszkodását, kicsinyes ostobaságát,
kétszínűségét, önteltségét.
Slovenija je moja dežela.
Minden fordítás hiábavaló.*

B. Szabó György (1920–1963) kritikus, grafikus, pedagógus. Becskereken született. Egyetemi tanulmányait Budapesten kezdte meg. 1944-től a Népfront agitációs osztályának munkatársa. Az Újvidéki Tanárképző Főiskola tanára 1946-tól, majd az 1959-ben megnyílt Magyar Tanszéken tanít és tanul. Tüdőbetegségben hunyt el Szlovéniában.